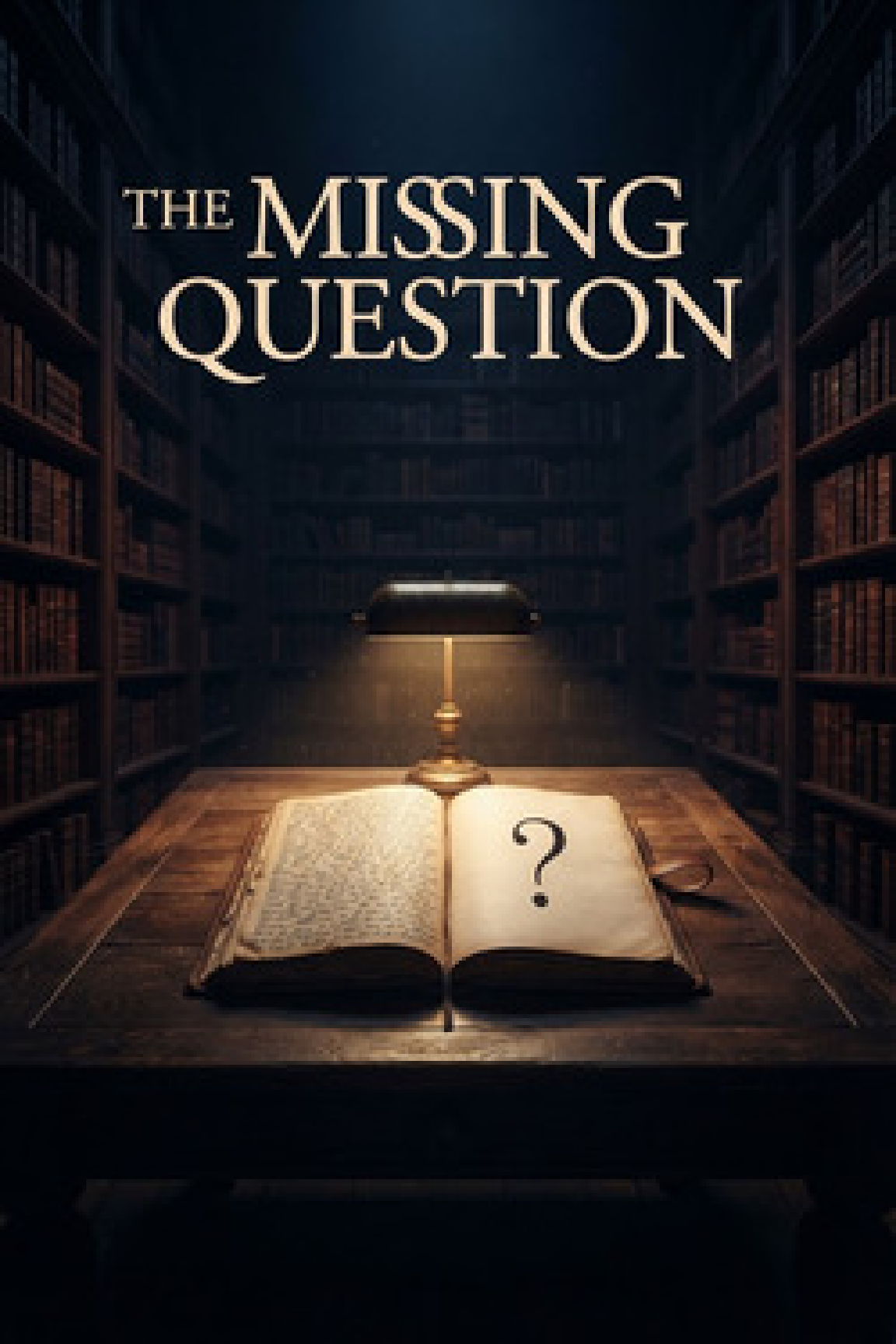
THE MISSING QUESTION
?

DEEL II

DREMPEL 6

De Ontbrekende Vraag

Een groot deel van mijn leven heb ik antwoorden nagejaagd.

Zoals bijna iedereen doet.

Ik wilde weten wat de juiste beslissing was.

Wat de beste weg was.

Wat de betekenis was van wat ik aan het beleven was.

Ik wilde helderheid.

Richting.

Bevestiging.

Ik geloofde dat volwassenheid bestond uit het opstapelen van antwoorden.

Hoe meer tijd verstreek, hoe beter ik zou moeten begrijpen hoe het werkte.

Hoe meer ervaring ik zou opstapelen, hoe minder twijfels ik zou hebben.

Het was een elegante theorie.

Het probleem was dat het leven haar volledig leek te negeren.

De jaren verstreken.

De ervaring groeide.

De verantwoordelijkheden namen toe.

En toch verminderden de vragen niet.

Integendeel.

Ze werden dieper.

Complexer.

Moeilijker.

Het was een ontwrichtende ontdekking.

Als jongen stelde ik me de volwassenen voor als mensen die het hadden begrepen.

Toen werd ik volwassen.

En ik ontdekte dat velen van ons eenvoudigweg hadden geleerd met de onzekerheid te leven.

Dat is niet hetzelfde.

Er bestaat een enorm verschil tussen weten en doorgaan.

Velen gaan door.

Weinigen weten echt.

Ik herinner me een periode waarin ik overal antwoorden zocht.

In boeken.

In organisaties.

In reizen.

In de meest ervaren mensen.

In spiritualiteit.

In rationaliteit.

In cijfers.

Ik geloofde dat er ergens een verklaring bestond die in staat was alles te ordenen.

Een formule.

Een sleutel.

Een systeem.

Maar elke keer dat ik dacht haar gevonden te hebben, kwam er een nieuwe ervaring die haar in twijfel trok.

In het begin was het frustrerend.

Toen werd het interessant.

Ten slotte werd het bevrijdend.

Want ik begreep iets.

Antwoorden hebben een kort leven.

De juiste vragen hebben een lang leven.

Zeer lang.

Sommige vergezellen ons decennialang.

Wie ben ik?

Wat telt er echt?

Wat betekent liefhebben?

Waarvoor is het de moeite waard te lijden?

Wat blijft er over wanneer alles verandert?

Het zijn geen vragen om op te lossen.

Het zijn vragen om te bewonen.

Het verschil is wezenlijk.

Een antwoord sluit.

Een vraag opent.

En het leven verkiest per slot van rekening openingen.

Elke keer dat ik een nieuwe ervaring doormaakte, merkte ik dat de waarde niet zozeer in de bereikte conclusie lag.

Ze lag in de vraag die zij had voortgebracht.

Een verlies brengt een vraag voort.

Een liefde brengt een vraag voort.

Een ziekte brengt een vraag voort.

Een overwinning brengt een vraag voort.

Zelfs het succes brengt een vraag voort.

Vaak veel moeilijker dan de mislukking.

Want wanneer je iets hebt verkregen, dient zich een onverwachte vraag aan:

“En nu?”

Jarenlang had ik geloofd dat de zin der dingen verborgen lag in de antwoorden.

Toen begon ik een merkwaardige samenloop op te merken.

De interessantste mensen die ik ontmoette waren ook de minst zekere.

Ze waren niet besluiteloos.

Ze waren open.

Ze begrepen dat de werkelijkheid uitgestrekter is dan hun eigen overtuigingen.

Complexer dan hun eigen schema's.

Rijker dan hun eigen conclusies.

Daarom bleven ze vragen stellen.

Niet uit zwakte.

Uit intelligentie.

Authentieke intelligentie bestaat niet uit het bezitten van veel antwoorden.

Ze bestaat erin te herkennen welke vragen het nog waard zijn om gesteld te worden.

In de loop van mijn leven heb ik verschillende landen bezocht.

Verschillende culturen.

Verschillende religies.

Verschillende systemen.

Elke plaats bezat andere antwoorden.

En toch waren de fundamentele vragen bijna altijd identiek.

Hoe te leven.

Hoe lief te hebben.

Hoe de dood tegemoet te treden.

Hoe met de tijd te leven.

Hoe een betekenis te vinden.

Dit trof me diep.

Want het toonde iets universeels.

Beschavingen veranderen van taal.

De essentiële vragen niet.

Misschien overleeft fictie juist daarom.

Omdat ze geen oplossingen biedt.

Ze biedt verkenningen.

Een roman dient niet om het leven op te lossen.

Hij dient om een vraag te belichten.

En een goede vraag kan een mens jarenlang vergezellen.

Beter dan veel antwoorden.

Ik herinner me een dag waarop ik nadacht over alle zekerheden die ik had losgelaten.

Ze waren talrijk.

Vele hadden lange perioden van mijn bestaan geregeerd.

Sommige waren nuttig geweest.

Andere minder.

Maar alle hadden plaatsgemaakt voor iets rijpers.

Het besef dat de werkelijkheid geen rechtbank is.

Het is een gesprek.

Een oneindig gesprek tussen wat we weten en wat we niet weten.

Tussen wat we begrijpen en wat ons ontgaat.

Tussen wat we zijn geweest en wat we aan het worden zijn.

Vanaf dat moment hield ik op twijfels als vijanden te behandelen.

Ik begon ze als reisgenoten te beschouwen.

Niet alle twijfels verdienen aandacht.

Sommige zijn ruis.

Sommige zijn angst.

Sommige zijn gewoon verwarring.

Maar er zijn andere.

Dieper.

Stiller.

Oprechter.

De twijfels die blijven terugkeren.

De twijfels die jaar na jaar op de deur van het bewustzijn kloppen.

De twijfels die vragen om gehoord te worden.

Ik heb geleerd ze te respecteren.

Want vaak bewaren ze iets belangrijks.

Een transformatie.

Een waarheid.

Een richting.

Een deel van ons dat nog onverkend is.

Terugkijkend ben ik niet meer onder de indruk van mensen die overal een antwoord op hebben.

Ik ben meer geïnteresseerd in degenen die een authentieke vraag weten te stellen.

Want een antwoord kan zichzelf uitputten.

Een vraag kan een heel leven voortbrengen.

Misschien is dit een van de kostbaarste lessen die de tijd me heeft nagelaten.

Zoek niet alleen het antwoord.

Zoek de vraag die het heeft voortgebracht.

Want achter elke betekenisvolle overtuiging.

Achter elke werkelijke verandering.

Achter elke belangrijke keuze.

Achter elk verhaal dat het waard is verteld te worden.

Bestaat er altijd een onzichtbare vraag.

En daar begint de reis.

Lang voor het antwoord.